

המשך סיפור לשבת – סליחה בגשם.

מאת הסופר הרב קובי לוי.

המשך מעמוד 3

ובכינו, וידענו כולנו, שיוצאים לדרך חדשה, קשה, אבל כזו שמזככת נשמות, ואם צועדים בה נכון, באמונה, בדבקות, אזי נבנים כעבדי אלוהים גדולים ועצומים."

"כך דיברת, דודי. י"ב באב, קצת אחרי תשעה באב נחרב הבית שלנו, אבל אתה דודי האציל היית עוסק בלרפא את שברם של אלמנה ויתומים קטנים, לא חסכת מזמון, לא חסכת מפיתך, גם פורת ממונך.

נסעת לבקר אותי בתלמוד תורה, אחר-כך בישיבות, קנית לנו ספרים, נעלים ובגדים, והשפעת עלינו חמימות עצומה, סוככת עלינו בכנפיך האדירות כדי שנעבור שמחים את משוכות היתמות הדוקרת. שמחים עד כמה שיתומים יכולים להיות שמחים. היית אבא נפלא לשתי משפחות באותה עת. ואני כמו שזמנו אותך שוב שואל: "ר' שמעון, מה זה הקדמת לבוא באפילת יום חורפי זועף ושותף? הלא הייתם רויים בהכרת הטוב כלפי, ביקרתם, כתבתם, טלפנתם, הזמנתם אותי לכל השמחות ודאגתם להזכיר לאוזני עם ועדה את "הדוד הנפלא שלנו, שהיה לנו יותר מאבא". וגם בהיותי על ערש דווי לא עזבתם את מייטי, ואפילו קריאת שמע עם יציאת נשמתו צעקתם בלב מיוסר" אז אמור לי, שימעליה, מה הביאך הלום אחרי עשרים וחמש שנה לבקש סליחה? תמהני?"

הרב ניגב את עיניו, אך אלו היו לחות ושטופות, אולי מגשם אולי מדמע, אולי מגשם ודמע בערבוביה.

"יציאתי לומר לך דודי האציל, ר' צבי נחמן, שהיום לפני כשעה, בעודי רכון על הגמרא, הרגשתי שלבי נצטב לו, נחמץ לו, ולא הבנתי מדוע. לפתע דמותך הדוקרה לנגד עיני, בשיא יופיך, טרם המחלה הנוראה. ואו חשתי טלטלה איומה בחדרי לבי, ואותה בת קול היוצאת מדי יום מהר חורב זעקה לעברי "כפוי טובה! תתבייש לך!!!!" ואז דודי הבנתי, מה חטאתי ומה עוונתי ופשעתי. הנני מבקש ממך שתמחלי לי, שלא נהגתי לך כבוד והערכה כפי שהיית ראויה להם, ומה שנהגתי לא היה אלא קמץ ועיר, דקה מן הדקה, דק עד אין נבדק, ובודאי לא יחס של כבוד והכרת הטוב שהיית ראויה להם באמת, כמי שמסר נפשו למען עולמי הרוחני. והגשמי כאחת. נתת המון וקיבלת מעט. אוי לאותה בושה!!! סחל לי, דודי, סחל לי!"

...וסערת רעמים וברקים התגלגלה מן שמיא והתערבלה עם איוושת הצמרות והרוחות, והללו נושאים מעלה מעלה את מילות ה"קדיש" ואת עוצמת הסליחה והמחילה, לאותו מקום שמימי נוסתר, ששם סולחים לאנשים שהתנהגו יפה, אבל לא מספיק יפה.

פרח לדרך

"ובעודי משייט על נהרות הציירה, ומשרטט עבורכם - מילה אחרי מילה - את הסיפור המצמרר הזה, חשתי שבור ורצוף מן ההכרה המזועזעת, שעומק הדין הוא עד כדי כך בלתי נתפש, עד כי גם אנשים צדיקים וטהורים נשקלים במאזני הצדק ונבחנים מעשיהם הטובים בדקדוק מבהיל. דקדוק כזה שמחייב בקשת סליחה ומחילה.

וביני לבין עצמי, הרשיתי לעצמי לזלוג, ולהתבייש מן העובדה שיש מרחק נורא ובלתי נתפש בין מה שאני כותב, לבין מה שאני באמת. ואולי הכרה זו, היא שרבי.

מילתא דבדיחותא

אני עפא

פסק אמת נכנס סאץ אמנה חיות

"מה כבודי חמפס", אלא אלו חוכבי

"אני חזיה אקטע גאבי חיות", אמת או סאץ.

sk אמה אלא גיקא אמת" חזיה חוכבי והחזיה

א גאבי צעזעזע שגאנה צייל אמוליון.

"מה חיותי כו?" הגפלא סאץ.

"הא גאבי חיותי מאד", ענה חוכבי,

"כקנה אגאנה חוקר או כפול שמאל הגאבי אומר חוקר טוב,

וכגאנה חוקר או כפול ימין, הוא אומר אלה טוב."

"מה קורה", חקד סאץ, "אם אני חוקר או כפול חפוליים?" "מה קורה?"

הגפלא הגאבי פגאום אהר סאץ, "אני עפא, זה מה שקורה!"

נשיקות פיהו

חידושים על פרשת השבוע

ויקחו לי תרומה (כה ב')

ופירש רש"י: "ויקחו לי תרומה - לי לשמי"

ומבארים, דאיתא בגמרא בברכות (דף סג) שכל מי שאינו נותן תרומותיו לכהן, סופו שיצטרך לכהן ע"י שאשתו תהיה סוטה. וידוע שבפרשת סוטה מוזכרים את הפרשה במים, וגם שם ה' נמחק.

וא"כ זהו פירוש הפסוק, "ויקחו לי תרומה" - שבני ישראל יזהרו ליתת תרומה, ורש"י פירש - **"לי לשמי" - שעל ידי שיתנו את התרומה, לא יבואו למחיקת השם המפורש, כי נשותיהם לא יהיו סוטות**. וזה הכוונה לי לשמי, שעל ידי זה לא ימחק שמי ח"ו.

[חנוכת התורה]

ניתן להשיג את הספר אצל המחבר במחיר מוזל בפלאפון: 052-760-5619

לתרומות להקדשות ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי אין עושים?

מכנינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות" קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים. אח"כ קוראים מפרק ק"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן" מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.

גמ"ח אביזרי אופניים כל המוצרים לאופניים חדשים במחירים מוזלים וכן אופניים יד שניה במחירים מוזלים 052-718-38-66

מדור חודשי חדש! בעלון של שבת מברכין. בעמוד 2.

זכרון יהודה

עלון שבועי לע"נ הבחור יהודה בן שרה ז"ל

כניסת השבת: 16:58
יציאת השבת: 17:50
רבנו תם: 18:25
לפי לוח אור החיים-אופק ת"א

343

ליזנוג הנזן:

מזל הילה בת חנה, אודליה בת חנה, ששון בן חנה, יעקב בן חנה, מאיר בן חנה, יהודה בן חנה, אריק בן ג'ורג'ס זוהרה, מוריה בת רחל, מרים בת רחל, רות בת רחל, יהודית בת אסף,

בת שבע בת יהונתן, אריאל בן יהונתן, הודיה בת מירב.

לעילוי נשמת:

הרה"ג רבינו עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה,

הרה"ג רבינו אהרון יהודה לייב בן גיטל פייגא,

שרה בת מרים אהובה, שושנה בת מרים אהובה,

ניסים בן חנה, משה עזרי

בן מונס, מולוק בת אסתר, מרגלית בת לונה,

יונה חממה בת יוסף, חנה בת מולוק, מוניי בת מולוק, שמחה בת מולוק,

רחמים בן גולבה, משה בן יהודה, אברהם בן עמליה, אלברט בן אדל,

עמבר שהנו בת מונס.

לרפואה ולהצלחה:

מרים אהובה בת מולוק,

שלמה בן חממה, חננאל בן קרין, שירן בת טוביה, יהודה בן חנה.

לרפוא"ש והצלחה בכל: יעקב דוד בן שוכרה- מרים אהובה בת מולוק אורה בת חביבה מיכאל בן גולדה- רונית בת מרים שאול בן יפת- ציונה בת רחל מירב בת ציונה- יעל בת מירב לע"נ: שלום בן סעדיה- רחל בת מהדי

לתרומות לעלון- להנצחות ולתגובות: 052-718-38-66 מאיר נוראני

פרשת תרומה

הקב"ה מקדים רפואה למכה

לפעמים זוכים לראות - כעבור שנים - שהמכה היא בעצמה הרפואה!!

מלחמת העולם השנייה, מלחמה שזיכרה מרעיד גם לב אבן, משתוללת במלוא עוזה. ענני המלחמה משתלטים על אירופה ומותירים אחריהם אדמה חרוכה. היהודים נשלחים לאשוויץ, מבלי לדעת את האמת המרה הטמונה ביעד אליו הם נשלחים. משפחת סלוצקי הנכבדה שגרה בפולין, הייתה בין המשפחות היהודיות הראשונות שהושמדו בתאי הגזים.

ברחמי הבורא בנם יצחק בן השש עשרה ואחותו הצעירה ממנו, הצליחו להמלט בדרך לא דרך, מצפורני החיה הנאצית. הם שמו פעמיהם אל הכפר הסמוך למקום מגוריהם וזכו למחסה. מיד שהבחין בהם גוי אחד מתושבי הכפר, נכמרו עליהם רחמיו, והחליט להסתירם אצלו למרות הסכנה. שכניו הגויים שיפו עימו פעולה ושמרו על קשר של שתיקה, בידועם שהם מסכנים בכך את חייהם.

במרתף צר וטחוב הסתתרו האח והאחות מאימת הנאצים. יצחק האח הגדול, שם לעצמו מטרה לשמור על אחותו הצעירה ולהגן עליה בכל כוחו. הוא אסר על אחותו לצאת מהמחבוא, ובמשך תקופה של חודשים ארוכים היה יוצא בהחבא לחפש אחר מזון להחיות את נפשם, כשמדי פעם היה עולה בידו להשיג אף בגד חם או מצרכים אחרים לרווחת אחותו.

באחד הימים, בשוכו מגיחתו אל העולם שחמוץ ל'בונקר' האישי שלהם, הבחין בתכונה חשודה סביב מקום מחבואם. מיד נכנס אל המרתף, ולא מצא את אחותו. מבלי לחשוב על הסכנה שבדבר יצא אל הרחוב ושאל את העוברים ושבים, אם ידוע להם לאן נעלמה אחותו. בזהירות רבה הפנו אותו כולם כאחד, לעבר המפקדה הנאצית השוכנת בפאתי הכפר.

במהירות הוא מצא את עצמו רץ כל עוד נפשו בו לכיוון מבנה המפקדה, כשהוא לא מתחשב כלל בהולכים ברחוב, ואף מדלג על השומרים הניצבים בפתח הבנין. הוא נכנס אל המבנה בריצה כשכולו מתנשף, ליבו פועם בעוז והוא פותח בזעקות שהחרידו את כל המבנה 'תשחררו את אחותי, עכשיו!!!!...'

לימים, סיפר רבי יצחק בהגיעו לגיל זקנה 'איני יודע מהיכן שבאתי את האומץ. ברור לי שאילו הייתי עוצר לרגע על מנת לתכנן את צעדי, לא הייתי מעלה על דעתי כלל לעשות זאת. אלא שמחשבתי הייתה נתונה באותם רגעים להגן על אחותי ולהצילה, יהיה מה שיהיה.'

הנאצים שהופתעו מתעוזתו של הצעיר, לא התרגשו כלל מקריאותיו וכבר נשלפו אקדחים וכוונו לעבר יצחק הצעיר שלא חדל מלזעוק. המפקד הראשי שמע את הצעקות המוזרות הטריח את עצמו לצאת מחדרו, ועצר ברגע האחרון את האסון שעמד להתרחש. הוא ביקש להכניס אליו לחדר את הנער יצחק, גם כאן הוסיף יצחק לזעוק ולצעוק 'אני רוצה את אחותי בחורה, ללא כל ששיות'.

המפקד הביט משועשע, תעוזתו של הצעיר היהודי הפליאה אותו והוא חזר לשטות בו ואמר לו כשהוא מביט בו במבט קר ושטני 'אוכל להשיב לך את אחותך, בתנאי... שיצמחו לך שערות בכף ידך'. בתרבות הגרמנית השטן מתואר עם שערות בכף ידו. יצחק הצעיר לא התרגש מהתנאי והוא משיב למפקד 'ואם אראה לך שיצמחו לי, שערות בכף ידי תשיב לי את אחותי?!'. המפקד עונה לו 'כבר אמרתי לך את דברי.. או אז פשט יצחק את ידו לפני המפקד, וחשף את... כף ידו השעירה.

התפקידים התחלפו באחת, המפקד שראה לנגד עיניו את תיאורו של השטן, חישב להתעלף והוא זעק באימה 'השיבו לו את אחותו וסלקוהו מכאן מיד'...

רק כאשר ראה יצחק את אחותו לפניו שבה אליו נשימתו הסדירה. הוא אחז בידה של אחותו המבוהלת, וכבר פתחו השניים בריצה וברחו מהמקום כל עוד נפשם בם.

השנים הלפו, יצחק ואחותו שרדו את המלחמה הקשה. ומצאו את עצמם בדרך לארץ ישראל. לאחר שנים רבות כשרבי יצחק סלוצקי נרגע מעט ממוראות המלחמה, והבין את עוצם הנס שנעשה לו, הוא החל לספר את סיפורו בין חברים. מה מאד התפלאו החברים כשחשף רבי יצחק את כף ידו השעירה באופן לא טבעי.

המשך בעמוד 2.

לקבלת העלון במייל שלחו את המילה הוספה לי:

7183866@gmail.com

המשך מעמוד 1 – פרשת שבוע.

המשך מעמוד הקודם.

המשך מעמוד 1.

והם כרו אזונים לשמוע כשהם מבינים שלרבי יצחק יש 'המשך' או בעצם 'התחלה' לסיפורו, וכך סיפר: לאבי היתה מאפיה גדולה בפולין שאיכות התוצרת שלהנודע למרחוק, מאפייתו של אבי היתה מתקדמת באופן יחסי לאותה התקופה והוא רכש מערבליים אוטומטיים ותנורים מקצועיים שהיו באותה התקופה.

כילד קטן אהבתי להסתובב במאפיה הגדולה ולהביט במכונות בפעולתן. אלא שפעם אחת באתי על סיפוק בהיבטי במערבל הגדול הלש את העיסה, אלא הכנסתי אף את ידי כדי לחוש בתנועותיו...

בחסדי הבורא לא נפגעה ידי כפי שהיה צפוי, אך עור של כף ידי נתלש והקרע היה מאיים ומפחיד. מידי הבהילוני לבית החולים. שם חתכו הרופאים פיסת עור ממקום אחר בגופי והשתילו אותה בכף ידי.

הרופאים לא לקחו בחשבון שפיסת העור שהם חתכו על מנת להשתיל, היתה ממקום שעירי בגוף. וכך כשגדלתי צמחו לי שערות על כף ידי בכיסי מכנסי.

רבות סבלתי משערות אלו, חברי גלגלו עלי והתבישתי בכך מאד.

אולם בורא העולם שמכונן את כל העולם בהשגחה פרטית, הכין כבר אז את הצלתינו המופלאה...

ומעגל נוסף, מסובב הסיבות צופה בעתיד להתרחש, את המעשה הבא סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, בזה הלשון: "מעשה בא לידי בבחור שסיפר שקשה לו בשידוכיו, מאחר שיש לו צלקת בפניו וזה מאוד מפריע למשדוכת".

וכששאלתי אותו כיצד אירעה לו הצלקת. הוא סיפר כי לפני כמה שנים הלך בעיר העתיקה בירושלים וראה ערבי שרדף אחרי אחרי ילדה ומוט בידו ומתכוון לפגוע בה. הוא רץ אחרי הערבי, ועצר אותו, ואז הערבי דקר אותו עם המוט ופגע בפנים שלו.

יעצתי לו שבפעם הבאה שייפגש, יספר זאת למדוברת, וכך היה. הוא סיפר לה את המעשה שאירע עמו בעיר העתיקה.

ולפתע ראה שהנערה מתרגשת ביותר וקרובה להתעלפות...

לאחר שביררה אצלו עוד כמה פרטים נוספים על האירוע. קמה ואמרה, בהתרגשות אדירה שהיא זאת הילדה שהציל אותה, ומזה

כמה שנים שהיא מחפשת אותו כדי להודות לו...

(וסיים רבי חיים: "כל זה נתגלגל מן המשמים שהערי ירוץ אחריה, והבחור ירוץ אחריו להצילה, מפני שהקב"ה רצה שהשידוך יצא לפועל בדרך זו.)

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי
איך עושים?
מכינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה
לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות"
קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים.
אח"כ קוראים מפרק קי"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן"
מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.

ילדים יקרים, שימו לב! השבת פרשת תרומה
 כל הילדים מוזמנים לתהילים המרכזי "זכרון יהודה"
 במקלט ברחוב קהילות יעקב 72 (ליד מסוף האוטובוסים)
 בשעה 2:00 בצהריים

והשבת הגרלה על: ה-פ-ת-ע-ה!
 לתרומות לתהילים חייגו: 052-718-38-66
 כאו מהחוננים!

לתרומות, הקדשות, ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

העלון מוקדש לעילוי נשמת אימי מורתי: שרה נוראני בת מרים אהובה

מוניות דקר
 בהנהלה חדשה
 שירות אמין ואדיב בכל חלקי הארץ
 03-676-8181
 לא גובים תמורה טלפונית

סיפור לשבת – סליחה בגשם.

מאת הסופר הרב קובי לוי.

היה זה יום חורף גשום וסגרירי, כאותם הימים שהלב מתרחב לו לזינכה הפרוסות שמתברכות בכיס, ולאור גשמי השפע על שלל לומיהם העירם ובכפרים בשבילים ובמעמקים.

כך, פה ושם ירפחו להם עבים עגמומיים, שהשחירו את השמים ואיימו לבלוע את העולם באותן שטפונות הגוויזים להם לפני ולפנים, אך עצורים ואצורים הם, כי הלא כבר הובטח לנו מימי נח איש צדיק היה, שמבול לא ישטוף את הארץ.

יושבי האדמה לא מביטים אל אותה קשת צבעונית, הנמתחת לה מאופק לאופק, ססגונית וחובקת שתי כנפות, כי הבטה זו מזכירה את אותה קללה קדמונית, המלמדת אותנו שאילמלא ההבטחה האלוהית, אזי היה העולם כולו על יושביו טובע כנני דור המבול, ה' ישמור.

ומי מחפש לעצמו קללות בדורינו.

כבר בשעה שלוש אהר"צ החל הלילה לפרוש את אדרתו, אמנם באיטיות כובשת, אך מאוד מרוגשת, שכן החורף כידוע מקצץ בסכיניו, בעדינות, את שעות האור, ומורח את הלילה לאורכו כאותה שמיכת פוך העשוייה נוצות אוזן, כשמתחתיה איכר יגע, הכמה לכוחות מחודשים.

"אני מבקש מעשרה אברכים להצטרף אלי לבית העלמין בעיר הסמוכה", ביקש בפנים מתוחות ודאגניות ראש הכולל, מאברכיו הספונים להם נינוחים או רותחים ומבעבעים, באותה יורה רותחת של הוויות אביו רבא, בואכה הראש"ה הר"ן והר"ף, על מגוון מחלוקתיהם. ומי רואה את רבו יוצא ואיינו יוצא?

ממטרים עזים כפטישי נגריה תוססת קידמו את פניהם של אנשי העדה, והינם אצים ומדלגים כאיילות מדבר לעבר שתי מכוניות פרטיות שתוכנתו להדרים להן לבית העלמין על סיפו של ליל חורפי מדושן ברוחות סוערות, שטלטלו צמרות בלוריתיות, בעקשנות, והזיעפו לחלל הקפוא שקיות ניילון ושאר יגירות ועלים.

הם לא ידעו בשל מי ובשל מה הסער הזה שתקף את רבם, אשר מעולם לא ביקשם להילוות אליו, ולא הטרידם אף פעם בבקשות אישיות, למעט קורט יותר של הקשבה בשיעור הדו-שבועי.

הנסיעה נמשכה 30 דקות לערך.

הרב שתק. גם האברכים שתקו. הם העדיפו להביט בתמונות החורף המרצדות להן, הבלולות בין השאר מענן שבור ננף ממנו מבליחה לה קרן שמש שובבה טרם שקיעה.

הם לא שאלו, ולכן הוא לא היה צריך להשיב. אולי יארציט... מה כבר עושים עם מנין בני תורה בבית העלמין?

הנהגים עצרו מול שער הכניסה, והמכוניות חנו להן סמוך ונראה לכיור הארוך של נטילת הידיים.

המעליים נרכסו, הצעיעים נמתחו, המטריות נפתחו ובטור ארוך הם צעדו אחרי הרב, מגוש גלוש ומחלקה לחלקה.

עניינם באותן קברים של אנשים שהיו כאן, לחמו, הלמו, למדו ושכחו, אבל שמוותיהם לא היו מוכרים להם.

כמה עצי אקליפטוס חיטבו להישבר, אוושות וחריקות של ענפים כבדים ניגנו מבינם את קונצרט החורף שבני הארץ הקדושה הזו כה מהים אליו, ואיה הוא.

הרב צעד במהירות והם מאחוריו, לופתים את מוט המטריה ונאבקים ברוח, שלא תשא אותם חלילה, אל אופק לא ברור.

והלילה עקש כמו מלמד, החל לפזר צללים דקיקים, הלא הם השליחים הנחשונים לבשר את בוא השחור.

"איזה קבר הוא מחפש, כבר הגענו לפאתי בית העלמין?" שאלו זה לזה.

ליד חומת הבטון הוא ניצב, רטוב עד לשד עצמותיו, הוא היחיד שלא אחז מטריה, ולא מעיל, ולא צעיף הגן על צוואריו.

הם נעמדו בחצי גרון. והוא סמוך וכמעט נוגע בשיש המחוספס הסדוק והצונן שאותיות חרוטות - הוויות צבע - טוענות בעוז "פ.נ. צבי נחמן בן שרגא יהודה ארליך זצ"ל". תאריך הפטירה העברי, י"ב באב, 25

שנה לאחור במנהרת הזמן הדהורת לה עד ביאת המשח, עד ועד בכלל.

הרב עמד וארשת פניו משדרת עצבות, עלבון, דאגה, אכזבה ושברון לב.

ודומה כי הסופר, מיומן ככל שיהיה, איננו מצליח לדלות ממצולות כשרונו די מלים שיתארו נכוחה את המבט המרוסק של ראש הכולל.

"דוד צבי נחמן היקר, דודי היקר והאהוב, איש אשכולות בתורה ובחסד, הגעתי לכאן אחרי עשרים וחמש שנה לחלות פניך.

כן, חובה לדייק, הייתי כאן הרבה מאד פעמים באזכרות, אמרתי תהלים ומשניות לעילוי נשמתך, גם קדיש, אבל הפעם, כאן ועכשיו, החורף בעיצומו, והלא אתה דוד צבי הלכת לבית עולמך בקיץ... אם

כן אתה שואל את עצמך מה אני עושה כאן.

במעמד זה דודי האציל, באתי לבקש ממך מחילה, סליחה וכפרה, בפני מנין של תלמידי חכמים המוסרים נפש על לימוד התורה. אתה דודי בודאי שואל: "סליחה? מחילה? כפרה? וכי ר' שמעון הנער החביב

עדין הנפש, צריך לבקש מחילה ממני? על מה ולמה? הלא פיו היה מלא בתודות ותשבחות אל דודו הגדול. הלא ר' שמעון הבחור והאיש נהג לכתוב מכתבים לדודו, לטלפל ולשאל בשלומי".

"כן, דודי האהוב, אתה בודאי תמה וחושב לעצמך: "ר' שמעון, וכי יעלה על דעתך שיש לי הקפדה עליך חלילה? הלא אתה היית משוש חיי ילדי, כמה שמחתי לראותך ר' שמעון אחייני הקטן והיתום, כיצד

אתה עולה פורח צומח ומבלבל במעלות התורה והיראה, למרות יתמותך. למרות שאבך הצדיק, אחי ובשרי נקטף בטרם עת, עפ"י חשבונותיו העלומים של אבינו היושב במרומים.

היית כבן שבע שיעמליה שלי כשאמרת "קדיש" על אבא, ומסביבך ארבע אחיותיך הגדולות יותר.

ליטפתי את פניך, ונישקתי את מצחך ואמרתי לך "טלה קטן שלי, גוזל מתוק, כל כך יפה אמרת "קדיש", מילה במילה, "קדיש" שסולל דרכים בעולמות השכר לנשמתו של אבא שלך, קדיש כזה שגורם גם למלאכים לבכות".

וחבקתי אותך חזק חזק, ובכינו יחד, והבטחתי לך, אל תדאג שיעמליה אל תדאג. עכשיו אני האבא שלך, אני גם דוד וגם אבא, ומה שביקשת מאבא, תמיד תבקש ממני.

המשך בעמוד 4.

מבצע לומדים וזוכים לילדים!

מתקשרים לטלמסר לוקחים פרק משניות או 3 פרקי תהלים לע"נ הרבנית שרה נוראני ע"ה ונכנסים להגרלות על פרסים יקרי ערך!

להשתתפות במבצע חייגו: 1000-509-03

בית לחם
 לתרומות וישועות:
 1800-20-22-20

קו הצלת חיים.
 03-748-16-11
קו מנין הצעירים
 המדת שמעון
 03-30-415-72

פיצוחי עישתי
 כל סוגי הפיצוחים והתבלינים
 בהכשר הרב שלמה מחפוד שליט"א
לכבוד שבת קודש!
 בירנבוים 19 בני ברק. 03-6746233